

služby u neúřednického personálu v dílnách vozoven a v elektrárenských odděleních zaměstnaného v noci a sazba 10 Kč za každou noční službu provozního personálu elektrických drah vůbec převyšuje sazby za noční službu zaměstnanců státních drah; naproti tomu noční příplatky v sazbě 5 Kč jest obsažen jak v úpravě platné pro zaměstnance měst. elektrických podniků, tak i v úpravě nočního příplatku zaměstnanců státních drah. Bylo tedy na žal. úřadu, aby podrobněji odůvodnil, proč a u kterých kategorií zaměstnanců měst. elektrických podniků přiznání příplatku za noční práci v této výši 5 Kč považuje za porušení předpisu § 212 odst. 1 plat. zákona. Pro tuto neúplnost bylo uvedené námítce stížnosti přisvědčiti a zrušiti nař. rozhodnutí i v tomto bodu podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.862.

Řízení před nss. — Pensijní pojištění: Výnos min. soc. péče, kterým byla schválena změna stanov náhradního ústavu pensijního, není v relaci k pojištěncům tohoto ústavu rozhodnutím neb opatřením podle § 2 zákona o ss.

(Nález z 16. dubna 1937 č. 5512/35.)

V ě c: Josef S. v Brně a spol. (adv. Dr. Zdeněk Popper z Prahy) proti výnosu min. soc. péče z 25. června 1935 (min. vrch. komisař Dr. Vojtěch Laně) o schválení dodatku ke stanovám pensijního ústavu Vítkovických kamenouhelných dolů v Mor. Ostravě.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Valná hromada pensijního ústavu Vítkovických kamenouhelných dolů v Moravské Ostravě se usnesla 21. června 1935 za účelem odstranění schodku ústavu, zjištěného pojistně-matematickou bilancí ke dni 31. prosince 1933, mimo jiná opatření také na tom, aby důchody invalidní a starobní, jichž se týkalo zvýšení podle § 97 stanov, jakož i do 31. prosince 1934 napadlé důchody oněch zaměstnanců zaměstnavatelů, uvedených v bodě 1, kteří byli účastni zvýšení pensijních základů ke dni 1. ledna 1929, byly sníženy podle výše těchto důchodů o 2%—11%. Usnesení toto bylo pojato jako dodatek k dříve již schváleným stanovám ústavu a je v nich obsaženo jako ustanovení nového § 99 a, bodu 3. K žádosti ústavu min. soc. péče tuto změnu stanov schválilo výnosem z 25. června 1935. Tento schválený dodatek ke stanovám dodal pak pensijní ústav Vítkovických kamenouhelných dolů v Mor. Ostravě každému ze st-lů spolu s výměrem z 20. července 1935, ve kterém podle tohoto schváleného dodatku ke stanovám byla provedena u každého z nich jednotlivě redukce dříve mu přiznaného důchodu s poučením, že proti tomuto výměru lze podati žalobu u pojišťovacího soudu v Brně.

Uvažuje o stížnosti podané na shora cit. výnos min. soc. péče, kterým byla schválena změna stanov zúč. pensijního ústavu, nss musil si vzhledem k předpisům §§ 4 a 21 zákona o ss z povinnosti úřední roz-

řešiti především otázku své vlastní příslušnosti rozhodovati ve sporu, o který tu jde.

Podle § 2 zákona o ss rozhoduje nss ve všech případech, kde někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením některého úřadu správního ve svých právech poškozena. Slovy »rozhodnutí neb opatření« nejsou arci zahrnuty všechny projevy vůle nebo všechny úkony pocházející od správních úřadů, nýbrž pod pojmy ty lze subsumovati jen takové výroky úřadů správních, jimiž se autoritativním způsobem, s konečnou platností a s účinkem právní moci deklaratorně určuje buď obsah a objem sporných práv nebo se jimi konstitutivně upravuje právní situace jednotlivce, t. j. zakládají neb upravují se jejich práva, resp. povinnosti (srov. nálezy Boh. A 347/20, 1827/23 a j.). Jde tedy o to, má-li nař. výnos proti st-lům právní povahu rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zákona o ss, které je způsobilé, aby bylo předmětem jejich stížnosti k nss. Otázku tu nutno zodpovědětí záporně, jak plyne z těchto úvah:

Nař. výnos byl vydán k žádosti zúč. pensijního ústavu a je podle svého obsahu schvalovacím aktem min. soc. péče, projevujícího souhlas se změnou stanov, na které se valná hromada tohoto náhradního pensijního ústavu usnesla. Tento schvalovací akt není rozhodnutím ani opatřením úřadu řízeným proti členům, resp. důchodcům zúč. pensijního ústavu, kteří v řízení, jež mu předcházelo, neměli postavení procesní strany; jako strana mohl v něm vystupovati toliko pensijní ústav sám. Akt ten je zákonem č. 26/1929 Sb. požadovanou náležitostí, která musí přistoupiti k usnesení valné hromady o změně stanov, aby usnesení takové se stalo po právu účinným. Vzhledem k této své právní povaze nař. výnos má a může mít účinky jen ve vzájemném poměru mezi zúč. náhradním ústavem pensijním a min. soc. péče. Takový schvalovací akt sám o sobě nemůže se však přímo dotknouti právní sféry st-lů, třebaže oni jako důchodci pensijního ústavu jsou na věci hospodářsky intereso- váni, neboť aktem tím se konkrétně ještě žádná práva, resp. povinnosti jejich ani nezakládají ani neupravují. Ve svých subjektivních právech mohli by býti oni dotčeni teprve, až budou ustanovení změněných stanov schválených nař. výnosem aplikována ve výměrech ústavu o redukci jim přiznaných důchodů, proti kterýmžto výměrům přísluší jim žaloba k pojišťovacímu soudu podle § 134 odst. 1 č. 1 zákona č. 26/1929 Sb. Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že nař. výnos min. soc. péče není možno uznati ani za takové rozhodnutí, jaké má na mysli § 159 odst. 1 zákona č. 26/1929 Sb., kterým by byly vázány pojišťovací soudy a vrchní pojišťovací soud, rozhodující o žalobách na výměry nositelů pojištění podle § 134 odst. 1 č. 1, resp. o odvoláních podle §§ 148 a násl. zákona č. 26/1929 Sb., neboť žal. min. nař. výnosem, schválivším toliko abstraktně valnou hromadou pensijního ústavu usnesenou změnu stanov, o výši důchodů, o individuálních nárocích st-lů jako jeho důchodců v příčině výše jejich důchodů konkrétně nerozhodlo a pro nedostatek kompetence by ani rozhodnouti nemohlo. Poněvadž podle těchto úvah nař. rozhodnutí v relaci ke st-lům v jejich vlastnosti jako důchodců zúč. pensijního ústavu nemá charakteru rozhodnutí neb

opatření úřadu správního ve smyslu § 2 zákona o ss, jak jeho pojmové znaky shora byly vytčeny, takže výnos ten nemůže býti způsobilým předmětem stížnosti st-lů k nss, byla stížnost odmítnuta pro nepřipustnost.

Č. 12.863.

Vojenské věci: * Ustanovením § 30 zákona č. 286/1924 Sb. neožil nárok na vojenské zaopatřovací požitky, který zanikl podle § 12, resp. § 95 zákona č. 76/1922 Sb. před 1. lednem 1925.

(Nález ze 17. dubna 1937 č. 12.174/37.)

V ě c: Jaroslav R. v Moravské Ostravě (adv. Dr. Ladislav Wopršalek z Prahy) proti rozh. min. nár. obrany z 28. května 1934 (vrch. odb. rada Dr. Antonín Šafář) o vojenských zaopatřovacích platech.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-li byla jako kancelářskému soudnímu nadporučíku čs. vojska udělena výnosem min. nár. obrany z 9. února 1920 jednoroční dovolená bez požitků, aby mohl nastoupiti provisorní místo policejního úředníka, které mu bylo propůjčeno správní komisí města Moravské Ostravy. K žádosti z 25. března 1920 o zavedení superarbitračního řízení byl st-l v důsledku superarbitrace dekretem min. nár. obrany z 2. září 1921 přeložen dnem 1. ledna 1921 do výslužby a vyměřeno mu výslužné.

Po vyhlášení zákona č. 76/1922 Sb. byl st-l výnosem min. nár. obrany z 5. července 1922 vyrozuměn, že byl zrušen prve cit. výnos téhož min. z 2. září 1921, přiznávající st-li zaopatřovací požitky, poněvadž podle nového zákona přestává nárok na výplatu těchto zaopatřovacích požitků, jichž výplata st-li koncem března 1922 zastavena. Dalším výnosem téhož min. z 29. března 1924 byl st-l dnem 1. března 1920 přeložen do zálohy (do skupiny »mimo službu«).

Žádostí z 14. října 1932 žádal st-l o přiznání vojenských zaopatřovacích požitků podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb., upravených zákonem č. 288/1924 Sb.

Nař. rozhodnutím byla tato žádost zamítnuta z tohoto důvodu: Výnosem z 5. července 1922 pozbyl st-l nároku na vojenské zaopatřovací platy podle ustanovení §§ 12 i 95 zákona č. 76/1922 Sb. Výnosem z 29. března 1924 byl st-l přeložen do skupiny důstojníků mimo službu. Ustanovením § 17 zákona č. 286/1924 Sb. neožil ex lege st-lův nárok na vojenské zaopatřovací platy, ztracený ustanovením §§ 12 i 95 zákona č. 76/1922 Sb. St-l nebyl v den 1. ledna 1925 a není ani nyní vojenským gážistou ve výslužbě, majícím nárok na vojenské zaopatřovací platy.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Nař. rozhodnutí podle svého znění a svého obsahu zamítlo st-lův nárok na výplatu vojenských zaopatřovacích platů v podstatě z jediného důvodu (arg. slova: »z tohoto důvodu...«), že totiž po-